

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd Natalia Komorniczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Grunwald w Poznaniu Krzysztofa Kapuścińskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2021 r.

sprawy **F. S.** oskarżonego z art. 291 § 1 kk oraz **M. R. (1)** oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań –Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt VIII K 1460/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. R. (1) w ten sposób, że w pkt 4 za podstawę prawną skazania przyjmuje art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od oskarżonych F. S. i M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po ½ części od każdego z nich, tj. po 10 zł i wymierza im opłaty za II instancję: oskarżonemu F. S. w kwocie 780 zł, a oskarżonemu M. R. (1) w kwocie 180 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 277/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt VIII K 1460/18 – uzasadnienie w zakresie rozstrzygnięć co do oskarżonego M. R. (1) (pkt 4, 5 tiret 2).

W związku z tym, że obrońca oskarżonego F. S. jako drugi z apelujących nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, dlatego też Sąd odwoławczy nie był zobligowany do przedstawienia motywów wyroku w części dotyczącej wywiezionej przez niego apelacji co do tego oskarżonego. Zakres uzasadnienia został zatem ograniczony do omówienia zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego M. R. (1). Podstawę prawną takiego ograniczenia stanowi art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2019 r., II AKa 122/19, LEX nr 27490409).

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**0.12.1. Ustalenie faktów****0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów**0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez sprzeczną z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. wyjaśnień oskarżonego M. R. (1), które Sąd I instancji niesłusznie uznał za wiarygodne jedynie w niewielkiej części, pomimo tego że są one spójne i logiczne, zeznań świadka A. P., które zostały niesłusznie uznane za w pełni wiarygodne, umowy najmu z dnia 1 grudnia 2017 r., faktur VAT (k. 339-430), zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów</p>		

była zasadniczo prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wymienił wszystkie dowody, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie, a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po analizie akt sprawy i zgłoszonych w tym zakresie w apelacji zarzutów nie dostrzegł żadnych podstaw do podważenia słuszności przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.

Znamiennym jest przy tym, że obrońca M. R. (1) podważając słuszność oceny dowodów nie powołał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać przy tym naruszone przez Sąd Rejonowy. Apelujący ograniczył się bowiem do wskazania swojego subiektywnego stanowiska, że ocena dowodów w kształcie dokonanej przez Sąd I instancji była błędna. Obrońca konstruując w taki sposób ten zarzut zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić

do oczekiwanego podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów, a przy tym taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Podkreślić zaś należy, że ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, Legalis nr 1922670).

Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, iż w ramach omawianego zarzutu obrońca bezskutecznie zmierzał do podważenia mocno krytycznej oceny wyjaśnień M. R. (1). By osiągnąć zamierzony cel apelujący utrzymywał, że oświadczenia oskarżonego charakteryzowała konsekwencja, logika i spójność z istotną częścią materiału dowodowego sprawy, przy czym zabrakło sprecyzowania z jakimi to konkretnie dowodami miałyby korelować wyjaśnienia tego podsądnego. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zaś słuszności tak podniesionego przez obronę zarzutu. Dla przypomnienia, M. R. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że w dniu 1 grudnia 2017 r. podpisał umowę na wynajem hali garażowej z niejakim J. N.. Został uprzedzony przez dwóch mężczyzn obecnych przy podpisaniu umowy, że niebawem pojawi się mechanik

i będzie działał. Tym mechanikiem miał być drugi z oskarżonych – F. S., który przedstawiał się M. R. (1) jako (...). Prawdą jest, że w aktach sprawy została zabezpieczona umowa najmu z dnia 1 grudnia 2017 r., o której wspominał oskarżony M. R. (1), zawarta pomiędzy nim a J. N.. Sąd Rejonowy słusznie jednak uznał wspomnianą umowę jako dowód niewiarygodny, ponieważ czynności śledcze podjęte przez funkcjonariuszy Policji doprowadziły do ustalenia, że osoba z danymi wpisanymi do umowy jest fikcyjna, tj. J. N. zam. w P. na ul. (...) nie figuruje w systemie CEL, a dowód osobisty o numerze podanym w umowie najmu nie został nigdy wydany. Nadto nie można pominąć w kontekście oceny tejże umowy, sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego tłumaczenia M. R. (1) co do sposobu uiszczania przez najemcę umówionego czynszu. Z zapisów umowy najmu wynika jednoznacznie, że czynsz miał być płacony do 1 dnia każdego kolejnego miesiąca. Natomiast z wyjaśnień podsądnego wynika, że płatności były dokonywane w zależności od tego kiedy najemca podjął decyzję o tym by pojawić się u M. R. (1) i przekazać mu pieniądze. Skoro głównym źródłem utrzymania podsądnego były dochody z najmu lokali oraz hali garażowej (oskarżony ma niewielkie świadczenia rentowe) to nie sposób uznać, że oskarżony faktycznie godził się na tak nieregularne otrzymywanie pieniędzy z tytułu najmu hali garażowej od osoby, której wcześniej nie znał. Dziwi też, brak z jego strony aktywności wobec najemcy aby systematycznie regulował czynsz, zgodnie z pisemną umową najmu. Poza tym istotne z punktu widzenia negatywnej

weryfikacji dowodowej wyjaśnień oskarżonego M. R. jest to, że zupełnie nie przystawały do przedstawionej przez niego relacji wyjaśnienia drugiego z oskarżonych - F. S.. Ten ostatni, co istotne nie wypierał się wcześniejszej znajomości M. R. (1) z giełdy samochodowej, zatem twierdzenia oskarżonego M. R., że poznał go jako mężczyznę o imieniu Z., były niewiarygodne. Natomiast minimalizacja kontaktów z M. R. (1) do jednorazowej sytuacji naprawy samochodu dla M. R. (1) na terenie jego posesji, co miało mieć miejsce około tydzień przed dniem ich zatrzymania została trafnie zauważona przez Sąd I instancji i należycie zweryfikowana. Odnosząc się zaś do wskazań podsądnego M. R. utrzymującego, że wynajmując halę garażową przypadkowym osobom z ogłoszenia przekazał im dwa komplety kluczy oraz wskazującego, że drugi oskarżony stale pracował w hali garażowej na terenie posesji przy ul. (...) w P., należało dojść do wniosku, że miały one na celu oddalenie zarzutu paserstwa od jego osoby. Nielogiczne jest też twierdzenie M. R. (1), że co prawda nie dysponował kluczami ale wpadał raz na jakiś czas do tego garażu, przy czym „nie wnikał co robi”. Osoba będąca najemcą decydując się na wynajęcie lokalu mieszkalnego, czy hali garażowej robi to po to by móc przez ustalony w umowie najmu czas korzystać swobodnie z wynajętego miejsca, z wyłączeniem właściciela danej nieruchomości. Owszem właściciel ma prawo do okresowego zbadania stanu nieruchomości, jednak by skorzystać z tego uprawnienia zobowiązany jest do poinformowania o swoim zamiarze najemcy i może dokonać oględzin przedmiotu najmu jedynie w obecności najemcy. Z wyjaśnień

M. R. (1) wynika natomiast, że choć miałby wynająć halę garażową to i tak miał do niej dostęp i przychodził tam wtedy kiedy chciał. Należy jeszcze raz wrócić do wyjaśnień F. S., w których utrzymywał, że na posesji M. R. (1) dokonywał na jego prośbę naprawy samochodu ale wtedy nie widział tam pojazdu marki J., zaś w dniu zatrzymania udał się do M. R. (1) po zapłatę za wykonane dla niego naprawy mechaniczne. Tymczasem w trakcie interwencji jaka miała miejsce w dniu 26 marca 2018 r. na posesji M. R. (1), F. S. został zauważony przez funkcjonariuszy Policji w momencie opuszczania hali garażowej, kiedy dostrzegł policjantów i pośpiesznie oddalał się z tego miejsca. Z jego zachowania wynikało, że nie chciał aby łączono go ze znajdującym się w garażu, częściowo zdemontowanym, pochodzącym z kradzieży luksusowym samochodem. Nie można pomijać też tej okoliczności, że w chwili kiedy policjanci zobaczyli F. S., to w ubrudzonej od smarów odzieży wychodził z pomieszczenia, w którym znaleziono rozmontowywany pojazd marki J., skradziony dopiero co (między 22 a 25 marca 2018 r.) na terenie Niemiec. Nie miało to logicznego wytłumaczenia w wyjaśnieniach tegoż podsądnego, który notabene prowadził mechanikę samochodową w S., gdzie ma swój warsztat. Mając to wszystkie na względzie, należało uznać za trafne stanowisko Sądu Rejonowego, który odmówił przymiotu wiarygodności znacznej części zarówno wyjaśnień M. R. (1), jak i F. S. i dał im wiarę jedynie w tych elementach, jakie korelowały z pozostałym, zasługującym na wiarygodność zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Wszystkie pozostałe wskazania podsądnych stanowiły natomiast

realizację przyjętych przez nich linii obrony, mających na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione czyny karalne przeciwko mieniu.

Sąd odwoławczy nie miał również żadnych zastrzeżeń do oceny dowodu z zeznań świadka A. P.. Świadek jako funkcjonariusz K. P. skierowany do przeprowadzenia interwencji na terenie posesji M. R. (1) czynnie uczestniczył w przebiegu zdarzeń jakie miały tam miejsce w dniu 26 marca 2018 r., w tym w zatrzymaniu obu oskarżonych. Wbrew sugestiom skarżącego nie pojawiły więc żadne obiektywne powody by przypuszczać, że świadek intencjonalnie opisywał omawiane zdarzenie, niezgodne z jego rzeczywistym przebiegiem. Poza tym, przedstawiony przez niego opis wydarzeń w zasadniczym zakresie znajdował potwierdzenie w zeznaniach innych funkcjonariuszy (P. Ł., B. C.), a także po części w zapisie notatki urzędowej z dnia 26 marca 2018 r. Prawdą jest, że w relacji wymienionych funkcjonariuszy Policji można odnaleźć pewne różnice, jednakże dotyczyły one okoliczności ubocznych, które dodatkowo zostały wyjaśnione przy przesłuchaniu wspomnianego wyżej świadka A. P.. Nadto, dokonując oceny zeznań funkcjonariuszy Policji nie można zapominać, że każdy z nich uczestniczy w wielu różnorodnych interwencjach, a przez to pewne szczegóły konkretnych zdarzeń, jak te z dnia 26 marca 2018 r., mogły się zatrzeć w ich pamięci. W związku z tym okoliczności wskazywane przez apelującego obrońcę M. R. nie potwierdzały tezy, że zeznania tych policjantów są niewiarygodne. A podkreślić w tym miejscu trzeba, że wersja zdarzeń przedstawiana

przez M. R. (1) i w takim kształcie promowana przez skarżącego wyrok, nie znajdowała żadnego faktycznego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Nadto jego wskazania były co do istoty sprawy niezgodne z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak zasadnie wykazał Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku skazującego.

Apelujący zgłosił też zastrzeżenia do sposobu oceny dowodów w postaci faktur VAT (k. 339-340) przedłożonych do akt sprawy. Sąd odwoławczy nie potwierdził jednak by zaistniały jakiegokolwiek uchybienia w wartościowaniu tego dowodu, który w istocie był nieprzydatny do ustaleniu stanu faktycznego. Z dokumentów tych wynikało jedynie, że M. R. (1) dwukrotnie uiścił opłatę za zamieszczenie ogłoszeń z ofertą wynajęcia hali i miało to miejsce w miesiącu lipcu 2017 r. oraz już po czynie będącym przedmiotem niniejszej sprawy bo w kwietniu 2018 r. Nie wynika z tego w żaden sposób, aby do wynajęcia wspomnianego pomieszczenia warsztatowego rzeczywiście doszło. Dlatego dowód ten nie miał większego znaczenia dla tej sprawy, a tym bardziej nie można było od niego uzależniać możliwości przypisania M. R. (1) odpowiedzialności karnej za zarzucone mu przestępstwo. Wspomniana hala będąca własnością oskarżonego, w czasie zarzucanego oskarżonemu występkę, tj. w marcu 2018 r. stanowiła miejsce, w którym ukrywane były elementy od skradzionych na terenie Niemiec samochodów oraz, gdzie na gorącym uczynku Policja nakryła

demontaż pochodzącego z kradzieży pojazdu. Owe faktury nie znosiły zatem świadomości oskarżonego, że należące do niego pomieszczenie warsztatowe jest wykorzystywane jako tzw. „dziupła samochodowa”.

Obrońca oskarżonego kwestionował także sposób oceny zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków, nie precyzując już o zeznania których świadków chodzi. Brak uszczegółowienia zarzutu uniemożliwił Sądowi II instancji dokładniejsze odniesienie się do niego. Należało zatem ograniczyć się do wskazania, że wszystkie dowody o charakterze osobowym zostały przez Sąd I instancji dostrzeżone i ocenione w odpowiedni sposób. Przeprowadzona przez ten Sąd weryfikacja materiału dowodowego, w toku kontroli instancyjnej okazała się ze wszech miar słuszna i zasługiwała na poparcie ze strony Sądu odwoławczego.

Sąd II instancji kontrolując zasadność oceny dowodów dostrzegł i wymaga to zaznaczenia, że obrońca aby podważyć poprawność tejże oceny dokonanej przez Sąd meriti, odwoływał się do celowo dobranych ale wyrwanych z kontekstu wskazań świadków, czy oskarżonych, jednocześnie pomijając inne, nie pasujące do obrony elementy tych dowodów osobowych. Takie zabiegi stanowiły zaprzeczenie reguły z art. 410 kpk, zgodnie z którą podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Należy bowiem ustalać ten stan faktyczny z uwzględnieniem dowodów (bądź ich części), które w świetle dyrektyw ustanowionych w art. 7 kpk można uznać za charakteryzujące

<p>się cechą wiarygodności. Właśnie tak postąpił Sąd Rejonowy i dlatego jego stanowisko w zakresie oceny materiału dowodowego zostało zaaprobowane przez organ odwoławczy. Dlatego też przeciwne wskazania obrońcy, służące sztuczemu wykreowaniu takiego przebiegu wydarzeń, który wykluczałby udział M. R. (1) w przestępczym procederze, oceniono jako chybione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie było więc powodów by w toku postępowania odwoławczego ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości i uznanie, w oparciu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	o sam fakt, że oskarżony M. R. (1) jest właścicielem nieruchomości, na terenie której znaleziono przedmioty pochodzące z kradzieży, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 291 § 1 kk.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie należy wyjaśnić, iż w wymienionym przez obrońcę przepisie (reguła procesowa in dubio pro reo) nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po zasadę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym ma ona zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które były wystarczające (po dokonaniu ich prawidłowej</p>		

oceny przez Sąd) dla trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych rzutujących na odpowiedzialność karną oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. R. (1). Warto dodać, że M. R. (1) przypisano czyn ciągły umyślnego paserstwa nie jedynie dlatego, że był właścicielem nieruchomości, na której odnaleziono mienie pochodzące z przestępstw, lecz miał na to wpływ szereg konkretnych okoliczności, dokładnie wskazanych i opisanych przez Sąd Rejonowy. Okoliczności te zostały także pozytywnie zweryfikowane przez Sąd odwoławczy (pkt 3.1. oraz 3.3. uzasadnienia).

Na koniec jeszcze raz warto podkreślić, że niemożliwe jest jednoczesne naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca oskarżonego podniósł w apelacji zarzuty naruszenia obu tych przepisów karnoproceduralnych). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego

<p>dowodu lub grupy dowodów są rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów, wg art. 7 kpk. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku apelującego, nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego zgodnie z zasadą in dubio pro reo, co wykazano przy weryfikacji oceny dowodów (pkt. 3.1.). Nie było więc powodów by w jakikolwiek sposób z tego powodu ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony M. R. (1) w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>dnia 26 marca 2018 r. przyjął pochodzące z kradzieży: zestaw wskaźników stanowiących element wyposażenia pojazdu marki J. (...), zestaw wskaźników stanowiących element wyposażenia pojazdu marki F. (...) i pojazd marki J. o nr VIN (...) oraz udostępnił pomieszczenia garażowe mając świadomość, że F. S. będzie tam dokonywał demontażu skradzionego pojazdu, gdy tymczasem oskarżony nie zachował się w wyżej opisany sposób, był jedynie właścicielem warsztatu, który został przez niego wynajęty, po uprzednich poszukiwaniach najemcy, na podstawie umowy najmu z dnia 1 grudnia 2017 r. zawartej z osobą podającą się za J. N., do którego to warsztatu rzeczywisty dostęp miał F. S. jako osoba wskazana przez tę osobę i oskarżony M. R. w żadnym razie nie miał świadomości, że na terenie udostępnianej przez niego posesji dokonywany jest demontaż pojazdu pochodzącego z kradzieży, ani że są na niej przechowywane czy ukrywane przedmioty pochodzące z przestępstwa.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności niezbędne jest zaznaczenie, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny</p>		

tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt I DO 39/19, Legalis nr 2236775).

Mając na względzie powyższe, należało stwierdzić, że przedmiotowy zarzut właściwie stanowi powtórzenie rozstrzygniętego już zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego. Obrońca oskarżonego ponownie podnosi bowiem, że M. R. (1) był jedynie właścicielem hali garażowej, gdzie znaleziono częściowo zdemontowany pojazd marki J. oraz wskaźniki od innego rodzaju pojazdów, a nadto podsądny nieruchomości tę wynajął na podstawie umowy najmu z dnia 1 grudnia 2017 r. osobie podającej się za J. N. i dlatego nie miał świadomości, że na terenie udostępnianej przez niego posesji dokonywany jest demontaż pojazdu pochodzącego z kradzieży, ani że są na niej przechowywane lub ukrywane przedmioty pochodzące z kradzieży. Powyżej, w pkt 3.1. Sąd odwoławczy rozstrzygnął

jednoznacznie, że znajdująca się w aktach sprawy umowa najmu z dnia 1 grudnia 2017 r. była dokumentem niewiarygodnym, a przez to słusznie nie została przez Sąd Rejonowy przyjęta za podstawę ustalania stanu faktycznego. Nadto, także wyjaśnienia M. R. (1), w których przeczył on swojemu sprawstwu i negował swobodny dostęp do hali garażowej w czasie inkryminowanych zdarzeń, okazały się niewiarygodne. Natomiast można było z jego relacji uwzględnić, że był właścicielem nieruchomości, na której funkcjonariusze Policji zabezpieczyli przedmioty pochodzące z przestępstwa, sam zamieszkując na sąsiedniej posesji, a jego stan zdrowia nie pozwalał na podejmowanie prac fizycznych w zawodzie (jest mechanikiem samochodowym). Z kolei przy wykorzystaniu elementów wyjaśnień obu podsądnych zasadne było ustalenie, że M. R. (1) łączyły z F. S. relacje koleżeńskie, a F. S. posiadający odpowiednią wiedzę (blacharz samochodowy) i doświadczenie (prowadzi warsztat naprawy samochodów) z zakresu budowy pojazdów mechanicznych był odpowiednią osobą do rozmontowania na części skradzionego z terenu Niemiec luksusowego pojazdu o dużej wartości. Znamionym jest przy tym, że M. R. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznał, że bywał w garażu kiedy był tam F. S., którego określał jako (...), chociaż nie interesował się tym co tam robił. A dodać tu trzeba również, że ten drugi z oskarżonych miał swój własny warsztat samochodowy i nie potrzebował dodatkowego miejsca do wykonywania działalności gospodarczej w tej dziedzinie. Powyższe tylko potwierdza prawidłowość ustalenia, iż obecność

F. S. na terenie nieruchomości stanowiącej własność M. R. (1) była związana z demontażem ukrywanego tam samochodu marki J.. Wszystkie te okoliczności, poszlaki, Sąd Rejonowy przeanalizował i powiązał w nierozdzielną, spójną całość. Zgromadzony materiał dowodowy, w części ocenionej jako wiarygodny, interpretowany ze szczególnym uwzględnieniem zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że M. R. (1) wiedział o tym jakie przedmioty zostały wprowadzone do jego hali garażowej, miał też wiedzę o zainstalowanym urządzeniu zagłuszającym sygnał (...), a także o czynnościach demontażowych F. S. przy pojeździe marki J.. Dla przyjęcia tych ustaleń nie było zatem konieczne zatrzymanie oskarżonego M. R. w samym pomieszczeniu warsztatowym, czego wydaje się wymagałby apelujący aby uznać jego sprawstwo. Dlatego też, w efekcie tych prawidłowych ustaleń faktycznych całkowicie słuszne było uznanie oskarżonego przez Sąd Rejonowy za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa i winy M. R. (1), poczynione przez Sąd Rejonowy były prawidłowe, a przeciwne wskazania obrońcy jednostronne i nieuzasadnione. Nie zaistniały więc żadne obiektywne powody dla wydania orzeczenia reformatoryjnego, czy tym bardziej kasatoryjnego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż to F. S. był najemcą warsztatu stanowiącego własność M. R. (1) (zlokalizowanego na jego nieruchomości), gdy tymczasem jak wynika jasno z wyjaśnień oskarżonego oraz treści umowy najmu z dnia 1 grudnia 2017 r. najemcą była osoba podająca się za J. N., a F. S., podając się za osobę o imieniu (...), podejmował określone czynności na wynajmowanej posesji jako osoba wskazana przez najemcę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca podnosząc ten zarzut niezgodnie z materiałami sprawy założył, że Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne przyjął, iż F. S. był najemcą warsztatu stanowiącego własność M. R. (1). Sąd I instancji w ogóle zaś nie przyjął by hala garażowa była przedmiotem najmu.</p>		

Umowa najmu (dokument z dnia 1 grudnia 2017 r, k. 10) trafnie bowiem została uznana za niewiarygodną, jako kamuflaż faktycznego przeznaczenia tego pomieszczenia na dziuple samochodową. Brak było jakiegokolwiek dokumentu, czy innego rzetelnego dowodu poświadczającego by M. R. (1) rzeczywiście w tamtym czasie wynajmował swój garaż. Sąd I instancji w oparciu o dostępny materiał dowodowy zasadnie zaś przyjął, iż demontażem umieszczonego w hali garażowej samochodu marki J. zajmował się F. S., który właśnie w tym celu pojawił się na nieruchomości stanowiącej własność M. R. (1). W tym też miejscu F. S. został zauważony w dniu 26 marca 2018 r. przez partol Policji i następnie zatrzymany. Z kolei M. R. (1) udostępnił swoją halę garażową i przyjął tam w celu ukrycia skradziony pojazd marki J. oraz wskaźniki pochodzące ze skradzionych pojazdów marki J. (...) oraz F. (...). Działanie obu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu co do paserstwa samochodu marki J. jest niewyjęte. Sąd Okręgowy nie miał jednak uprawnień procesowych (art. 434 § 1 pkt 1 i 2 kpk) przy złożonej apelacji jedynie na korzyść, aby dokonywać zmiany w opisie czynu przypisanego w celu właśnie wyeksponowania tego elementu sprawczego, tj. działania wspólnie i w porozumieniu obu oskarżonych, który stanowi okoliczność obciążającą, niekorzystną dla oskarżonego. Zgromadzony materiał dowodowy, w części uznanej za wiarygodną, stał zaś w zupełnej opozycji do zaprzeczeń M. R. (1), wedle których nie wiedział co się działo w jego hali garażowej i czym zajmował się w tym miejscu F. S., określane przez niego jako

<p>(...). Mając to wszystko na uwadze, Sąd Okręgowy za prawidłowe uznał przypisanie oskarżonemu M. R. (1) sprawstwa i zawinienia (wina umyślna zamiar bezpośredni) w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Sąd Rejonowy nie poczynił w tej sprawie ustaleń o jakich mowa w zarzucie, a mianowicie aby F. S. był najemcą warsztatu stanowiącego własność M. R. (1). Zarzut ten był więc sprzeczny z treścią rzeczywistych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i zmierzał bezskutecznie do uwolnienia oskarżonego M. R. od poniesienia odpowiedzialności karnej za przypisany mu występki.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej względem M. R. (1) kary pozbawienia wolności, w przypadku gdy wystarczającym dla osiągnięcia celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	przestępstwa, byłoby orzeczenie kary wolnościowej.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zasadności stanowiska apelującego odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do M. R. (1) za przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do czynu przypisanego M. R. (1) wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią rangę i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji o wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu podsądnego oraz stopnia jego winy, które Sąd Okręgowy w całości aprobuje. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione. Argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary. Obrońca głośłownie wskazał, że wystarczającym dla osiągnięcia celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa, byłoby orzeczenie kary wolnościowej. Tymczasem kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy nie narusza w żaden sposób przepisu art. 53 kk i co więcej uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w tym przepisie. Rację miał również Sąd</p>	

I instancji podając, że jedynie kara w takim wymiarze będzie w stanie zrealizować wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim prewencji indywidualnej. Oceniając wymiar kary nie można abstrahować od ustawowych granic wymiaru kary za przestępstwo z art. 291 § 1 kk, które stanowi kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W obszarze tej sankcji kara 1 roku pozbawienia wolności stanowi odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości na tego typu występki. Paserstwo pojazdów mechanicznych pochodzących z kradzieży jest poważnym przestępstwem, godzącym we własność i posiadanie mienia, zachęcającym do poprzedzającego go zaboru, znacznie też utrudniającym odzyskanie rzeczy przez pokrzywdzonego. Istotne jest także, że M. R. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu, przedmiotem osądzanego czynu było mienie o dużej wartości (ponad 100 000 zł), najpoważniejszy z elementów czynu został popełniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (było to więc działanie przemyślane i zaplanowane) oraz sprawca działał w warunkach czynu ciągłego. Wszystkie te okoliczności w połączeniu ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz winy przemawiały za orzeczeniem odpowiednio surowej kary. Sąd odwoławczy popiera stanowisko organu niższej instancji, że orzeczona kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny w wymiarze 1 roku będzie w stanie zrealizować wszystkie cele w stosunku do M. R. (1), który jest osobą wielokrotnie i to umyślnie naruszającą porządek

prawny. obrońca mocno podkreślał, że ostatecznie skazania podsądnego za czyn z art. 178a § 1 kk dotyczyły zdarzeń sprzed ponad 4 lat i z tym należy się zgodzić albowiem wynika to wprost z karty karnej oskarżonego M. R. (1). Podkreślić jednak należy, że uprzednia karalność za przestępstwa nie była wiodącą okolicznością obciążającą rzutująca na wysokość kary ale jednak dawała zakaz orzekania kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż w czasie popełniania przestępstwa oskarżony był osobą karaną m.in. na tą rodzajowo karę (K. k. 416-417). Uprzednia karalność sprzed kilku lat nie uzasadniała także samodzielnie orzeczenia w stosunku do M. R. (1) kary o charakterze wolnościowym, co mogłoby nastąpić poprzez zastosowanie instytucji z art. 37a kk. Podkreślić trzeba, że kara ma przede wszystkim odpowiadać stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości osądzanego zachowania, a nadto powinna realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W badanej sprawie jedynie kara o charakterze izolacyjnym uwzględnia wszystkie wymienione okoliczności w sposób odpowiedni i tylko taka rodzajowo kara będzie w stanie zrealizować wszystkie stawiane jej cele. Kara wolnościowa byłaby nieuzasadnionym aktem pobłażania na poważne przestępstwo dla niepoprawnego sprawcy. Również sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego w żaden sposób nie mogła determinować wymierzenia wobec niego kary łagodniejszego rodzaju, zwłaszcza że pozostawała ona bez związku z popełnionym czynem

zabronionym. Negatywna prognoza kryminologiczna stanowiła dodatkową przeszkodę dla takiego rozstrzygnięcia. Podważając trafność oceny prognozy kryminologicznej M. R. (1) jego obrońca wskazał, że postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt III Ko 2854/19 został on zwolniony od wykonania reszty kary 2 lat ograniczenia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 28 grudnia 2017 r. w sprawie II K 387/17. Odnosząc się do tego należy podać, że zgodnie z art. 8 § 1 kpk sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Dlatego też to, że oskarżony w postępowaniu wykonawczym w innej sprawie otrzymał pozytywne dla siebie rozstrzygnięcie dotyczące odbywania kary ograniczenia wolności jest irrelevantne dla oceny jaką karę winien otrzymać za zupełnie inne rodzajowo przestępstwo w tym procesie oraz tego jak kształtuje się prognoza kryminologiczna wobec podsądnego w tej sprawie.

Jak już wyżej wspomniano Sąd Okręgowy za w pełni zasadne uznał nieskorzystanie przez Sąd Rejonowy w stosunku do M. R. (1) ze środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Główną przeszkodą dla zastosowania tej instytucji była, zgodnie z art. 69 § 1 kk, uprzednia karalność sprawcy na karę pozbawienia wolności. M. R. (1) był już w przeszłości skazywany na karę pozbawienia wolności, co wykluczało zastosowanie w

stosunku do niego warunkowego zawieszenia wykonania kary.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Wskazane przez obrońcę wnioski nie były odpowiednio skorelowane z treścią podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Nawet gdyby zarzut ten okazał się słuszny nie stanowiłoby to podstawy dla wydania orzeczenia uniewinniającego czy też kasatoryjnego w instancji odwoławczej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Jako podstawę skazania M. R. (1) należało przyjąć art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Obecnie zgodnie z art. 57b kk (obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020 r.) skazując za przestępstwo określone w art. 12 § 1 kk sąd wymierza karę	

<p>przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia. W czasie popełnienia przez M. R. (1) przypisanego mu przestępstwa przytoczony przepis nie obowiązywał. Niewątpliwie więc przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa były dla oskarżonego względniejsze. Dlatego niezbędna była ingerencja w treść zaskarżonego orzeczenia w sposób podany powyżej.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianą opisaną dokładnie w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obronnej oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Jak już wspomniano w rozważaniach w pkt 3.4., Sąd odwoławczy nie miał możliwości wprowadzenia do opisu czynu przypisanego w zaskarżonym wyroku wskazania, że oskarżony M. R. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z F. S. co do przyjęcia w celu ukrycia pojazdu marki J., zaznaczając, że takie ustalenie przez Sąd Rejonowy zostało jednak prawidłowo poczynione. Z tych samym powodów Sąd II instancji nie mógł ingerować w opis przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. R., jeśli chodzi o zsumowanie wartości przedmiotów paserstwa, gdyż było to mienie o wartości wyższej, tj. co najmniej 101 300 zł. W zaskarżonym wyroku wpisano jako łączną kwotę 100 800 zł, nie wliczając 500 zł jako wartości wskaźników od pojazdu marki F. (...) wymienionych jednak w czynie przypisanym w pkt 4.</p>	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. R. (1) w ten sposób, że w pkt 4 za podstawę prawną skazania przyjęto art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z uwagi na stwierdzenie przez Sąd odwoławczy z urzędu, że przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa były względniejsze dla M. R. (1) niezbędne było zmodyfikowanie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego M. R. (1) w ten sposób, że w pkt 4 na mocy art. 4 § 1 kk za podstawę prawną skazania przyjęto art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Przepis art. 636 § 1 kpk stanowi, że w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast art. 633 kpk wskazuje, iż koszty przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.</p> <p>Sąd Okręgowy, działając w oparciu o powyżej wskazane przepisy Kodeksu postępowania karnego zasądził od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w 1/2 części, tj. 10 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co</p>

wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Sąd odwoławczy uznał, iż oskarżony winien zadośćuczynić swoim obowiązkom finansowym względem Skarbu Państwa, który koszty za II instancję wydatkował. Oskarżony jest rencistą ale uzyskuje dodatkowe dochody z wynajmu lokali, poza tym zasądzona za II instancję łączna kwota tych kosztów jest niewielka (łącznie 190 zł). Brak jest zatem podstaw, o których mowa w art. 624 § 1 kpk, aby odstąpić od zasady ponoszenia kosztów sądowych przez apelującą osobę skazaną, co jest dopuszczalne jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy zobowiązany z uwagi na swą sytuację życiową, rodzinną nie ma środków pieniężnych aby bez uszczerbku dla utrzymania siebie czy rodziny mógł uiścić te należności na rzecz Skarbu Państwa.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak